

ŻYC EWANGELIA

XXIX NIEDZIELA ZWYKŁA, *A* Mt 22,15-21* 22.10.2017

Faryzeusze odeszli i naradzali się, jak by podchwycić Jezusa w mowie. Posłali więc do Niego swych uczniów razem ze zwolennikami Heroda, aby mu powiedzieli: «Nauczycielu, wiemy, że jesteś prawdomówny i drogi Bożej w prawdzie nauczasz. Na nikim Ci też nie zależy, bo nie oglądasz się na osobę ludzką. Powiedz nam więc, jak ci się zdaje? Czy wolno płacić podatek cesarowi, czy nie?» Jezus przejrzał ich przewrotność i rzekł: «Czemu wystawiacie Mnie na próbę, obłudnicy? Pokażcie Mi monetę podatkową!» Przynieśli Mu denara. On ich zapytał: «Czyj jest ten obraz i napis?» Odpowiedzieli: «Cezara». Wówczas rzekł do nich: «Oddajcie więc cesarowi to, co należy do cesarza, a Bogu to, co należy do Boga».

Faryzeusze ciągle knuli spisek przeciwko Jezusowi. Podstępem próbowali sprowokować Go, aby powiedział bądź uczynił coś takiego, za co można by Go skarać. Prowokacja dzisiejszej Ewangelii dotyczy relacji religia- polityka: „Czy wolno płacić podatek cesarowi czy nie?” Jeżeli Jezus odpowiedziałby pozytywnie, poparłby znenawidzonego wroga, jeśli zaś negatywnie, opowiedziałby się przeciwko władzy – i takiej odpowiedzi ludzie oczekiwali. Jednak odpowiedź Jezusa znajduje się między tak i nie. Z jednej strony obywatele czerpią ze strony państwa (cezara) określone profity, np. prawa, ubezpieczenia zasiłki, opiekę zdrowotną i z tej racji są zobowiązani płacić podatki. Z drugiej strony należą do Boga, mają wyryty w sercu Jego obraz, podobieństwo, dlatego powinni oddawać Bogu cześć i uwielbienie. Jezus oddziela religię od polityki, ale nie na zasadzie przeciwieństw: czarne-białe, wróg-przyjaciół, cesarz-Bóg. Trzeba pamiętać, że wiara w Boga i państwo, choć są odrębne, wzajemnie się wiążą. Nie ma podziału na sfery sakralne, duchowe i świeckie, w których nie ma Boga. Chrześcijanin powinien być świadkiem Jezusa nie tylko w Kościele, gdy się modli, ale również w pracy, na spacerze, na zakupach, podczas załatwiania rozmaitych spraw itp.

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Czy nie dzieje rzeczywistości na sferę świecką i sakralną?

Do wykonania: Będę respektował wymagania władzy świeckiej, o ile nie będą kolidowały z moim sumieniem i zasadami społecznymi.

W KALENDARZU LITURGICZNYM:

23.10 (poniedziałek) Wspomnienie św. Józefa Bilczewskiego, biskupa

Urodzony 26 kwietnia 1860 w Wilamowicach, zm. 20 marca 1923 we Lwowie). Józef Bilczewski, święty który zmarł z przepracowania, wspominany jest dziś przez Kościół katolicki. Wielki patriota, inteligent, uczył wiernych czym jest Eucharystia, swoim życiem pokazywał, jak należy czynić dobro, a ofiarnością i miłosierdziem zaskarbiał miłość parafian. Jednocześnie nie bał się zajmować twardych stanowisk wobec jawnej niesprawiedliwości. Arcybiskup zmarł 20 marca 1923 r. Beatyfikował go w 2001 r. Jan Paweł II. Kanonizacji dokonał 23 października 2005 r. w Rzymie

Benedykt XVI. Datę kanonizacji wyznaczył jeszcze Jan Paweł II, który podobnie jak przyszedł metropolita lwowski był wychowankiem wadowickiego gimnazjum.

24.10 (wtorek) Wspomnienie św. Antoniego Clareta, biskupa

Urodził się w roku 1807. Pochodził spod Barcelony. W młodości uczył się tkactwa. Po studiach teologicznych przyjął święcenia kapłańskie (1835). Jako kapłan pracował w duszpasterstwie parafialnym, a później jako misjonarz w Katalonii i na Wyspach Kanaryjskich. W 1849 roku założył zgromadzenie Misjonarzy Synów Niepokalanego Serca NMP - klaretynów. Wkrótce potem mianowano go arcybiskupem w Santiago na Kubie. Okazał się gorliwym i przedsiębiorczym pasterzem. Utworzył 53 parafie. Popierał żeńskie zgromadzenie - Instytut Apostolski Maryi Niepokalanej. Św. Antoni Maria Claret w 1857 r. zaprosił na Kubę, Zakon Szkół Pobożnych (Pijarów). W 1857 roku został odwołany do Hiszpanii, aby podjąć posługę spowiednika królowej Izabeli II i wychowawcy dzieci królewskich. Założył Akademię św. Michała skupiającą artystów. Po wybuchu rewolucji w Hiszpanii towarzyszył królowej na wygnaniu w Pau i Paryżu. W latach 1869-1870 uczestniczył w Soborze Watykańskim I. Zmarł w roku 1870. Beatyfikował go Pius XI (1934), kanonizował Pius XII (1950).

28.10 (sobota) Święto św. Apostołów Szymona i Judy Tadeusza

Św. Szymon, prawdopodobnie w odróżnieniu od Szymona Piotra, zwany jest Kananejczykiem (od aramejskiego: „kanna-gorliwiec”) lub zelotą (co oznacza to samo po grecku), należał pierw do grona żarliwych wyznawców zakonu. W Ewangelii poza tym, że jest wymieniony między dwunastoma apostołami, nic o nim nie znajdziemy. Po Zesłaniu Ducha Świętego miał głosić Ewangelię w Egipcie, potem wraz z Judą Tadeuszem w Persji, gdzie miał ponieść śmierć za Chrystusa na krzyżu, wedle innej wersji – przepiłowany, stąd na obrazach przedstawiany jest z piłą. Św. Juda Tadeusz, w Ewangelii św. marka zwany jest tylko Tadeuszem, natomiast w Ewangelii św. Łukasza - Judą Jakubowym. Był synem Alfeusza i Marii, bratem Jakuba Mniejszego oraz bliskim krewnym Jezusa. Jest znany jako autor jednego z listów, skierowanego do gmin chrześcijańskich, przede wszystkim w Palestynie, między rokiem 64 a 66. Wedle tradycji Kościoła Zachodniego nauczał w Mezopotamii i Persji, gdzie poniósł śmierć męczeńską zabity pałkami. W niektórych krajach szerzy się jego kult jako patrona w sprawach beznadziejnych.

WARTO WIEDZIEĆ

Modlitwa codzienna o opiekę do św. Judy Tadeusza:

Święty Judo Tadeuszu, potężny mój Obrońco i opiekunie, w trosce i opuszczeniu oddaję się Twojej cudownej opiece. Wdzięczny Ci jestem za wszystkie łaski, jakie dla mnie już wyjednałeś, a proszę Cię i nadal wspieraj mnie w pracy, pocieszaj w smutku, strzeż przed pokusą. Bądź moją mocą w trudnościach, osłoną w niebezpieczeństwach. Spraw, abym z Bogiem się budził i z Bogiem szedł na spoczynek. Dzień po dniu prowadź mnie coraz bliżej Serca Jezusowego, abym spoczął w Nim po trudach i walkach życia, a zamiast miłości własnej, pychy i zniechęcenia, niech w moim sercu zapanuje miłość, ofiarność i pokora. Amen